

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/07-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. I. Z., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. M. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho:

a) základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti neustranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) a čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v spojení s čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu bez akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006,

b) základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé

prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) a čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva na rovnosť pred súdom, na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v spojení s čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004,

c) základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rovnosť pred súdom, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v spojení s čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pre ktorý mu nebolo doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cb 840/97 z 13. júna 2000, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. I. Z., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2006 doručená sťažnosť RNDr. I. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho:

a) základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé prejednanie svojej záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) a čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) v spojení s čl. 17 dohovoru a čl. 1 ods. 2 ústavy, práva na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu bez akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006,

b) základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na spravodlivé prejednanie svojej záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) a čl. 5 ods. 1 medzinárodného paktu, práva na rovnosť pred súdom, na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004,

c) základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na rovnosť pred súdom, práva na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c) medzinárodného paktu, práva na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkol'vek diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu v spojení s čl. 1 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a najvyššieho súdu, pre ktorý mu nebolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Cb 840/97 z 13. júna 2000.

Z obsahu sťažnosti a z príloh, ktoré boli k tejto sťažnosti pripojené, vyplýva, že sťažovateľ *«je vlastníkom pozemku parcelové čísla 14281/10, 14281/11, 14281/12, 14281/13, 14281/17, nachádzajúceho sa v P., Slovenská republika, titulom dedičstva v podiele ½. Tento pozemok tvorí súvislú plochu o výmere 20261 m² a je registrovaný v katastri nehnuteľností Slovenskej republiky, list vlastníctva č. 7182.*

Sťažovateľ z výpisu listu vlastníctva č. 7182 zo dňa 4. 11. 1997 zistil, že v katastri nehnuteľností je na uvedený pozemok zapísaná ťarcha - záložné právo v hodnote 10,000,000.- Sk pre Č., a. s. v K. Sťažovateľ o žiadnej dohode a jednaniach, ktoré by sa tejto veci týkali nevedel a preto listom zo dňa 17. 11. 1997 požiadal Č. o vysvetlenie. Č. odpovedala sťažovateľovi listom z 24. 11. 97, v prílohe ktorého zaslala listinu s názvom „Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ z 27. 9. 1993 vrátane jej doplnku z 9. 11. 1993 a prílohy, ktorú tvoril návrh na povolenie vkladu do katastra nehnuteľností z 27. 9. 1993. Č. zaslala sťažovateľovi taktiež listinu s názvom „Súhlas so zavedením ťarchy“ z 31. 8. 1993, na ktorej bol sfalšovaný podpis sťažovateľa.

Sťažovateľ informoval Č. listom z 9. 12. 1997 o tom, že podpis na listine „Súhlas so zavedením ťarchy“ z 31. 8. 1993, ktorý mu (...) poslala, je sfalšovanou napodobeninou jeho podpisu, že túto listinu nepodpísal a nikdy ju predtým nevidel. V uvedenom liste sťažovateľ oznámil Č. svoj nesúhlas s listinou s názvom „Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ z 27. 9. 1993 vrátane jej doplnku a prílohy.

Sťažovateľ nikoho na uzavretie záložnej zmluvy nespĺnomocnil, žiaden návrh na uzavretie záložnej zmluvy nikdy neprijal a o listine s názvom „Zmluva o záložnom práve

na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ ani o súvisiacich konaniach nevedel. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 3 Občianskeho zákonníka „Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ nevznikla, keďže sťažovateľ, ktorý je podľa jej obsahu stranou tejto zmluvy, návrh na jej uzavretie neprijal.»

Ako ďalej sťažovateľ uviedol, Č., a. s., zahraničná pobočka v Slovenskej republike (ďalej len „žalobca“), podala proti nemu (ako žalovanému v 2. rade) 17. novembra 1997 krajskému súdu žalobu o zaplatenie dlžnej čiastky 10 000 000 Sk. Krajský súd žalobu žalobkyne rozsudkom sp. zn. 3 Cb 840/97 z 24. februára 1999 zamietol. Sťažovateľ podal v zmysle § 165 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) návrh na opravu odôvodnenia rozsudku. O návrhu sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cb 840/97 z 13. júna 2000, ktoré mu nebolo doručené, čím bol ukrátený na svojom práve podať proti tomuto uzneseniu odvolanie. Sťažovateľ tvrdí, že o existencii tohto uznesenia sa dozvedel až pri vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 163/2000, 2 Obo 262/2001 z 3. októbra 2001.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cb 840/97 z 24. februára 1999 podal žalobca odvolanie, na základe ktorého najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 163/2000, 2 Obo 262/2001 z 3. októbra 2001 zmenil napadnutý prvostupňový rozsudok tak, že zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi solidárne sumu 10 000 000 Sk s tým, že na uspokojenie svojej pohľadávky je žalobca oprávnený domáhať sa z výťažku podielu predaja nehnuteľností, na ktoré bolo zriadené záložné právo zmluvou z 27. septembra 1993.

Ďalej sa sťažovateľ zmienil o tom, že v označenom rozsudku najvyšší súd „... nepravdivo uviedol, že sťažovateľ sa proti uzneseniu 3 Cb 840/97-135 zo dňa 13. 6. 2000 odvolal a toto uznesenie potvrdil. Odvolací senát Najvyššieho súdu SR tak nielen že nanútil sťažovateľovi uzavretie záložnej zmluvy, o ktorej sťažovateľ ani len nevedel a nikoho na jej uzavretie nespĺnomocnil, ale nanútil sťažovateľovi aj podanie odvolania proti uzneseniu 3 Cb 840/97-135, ktoré sťažovateľ vôbec nepodal.

Proti rozsudku 2 Obo 163/2000 (2 Obo 262/2001) z 3. 10 2001 podal sťažovateľ dovolanie v celom rozsahu. Najvyšší súd SR dovolaniu sťažovateľa vyhovel a rozsudkom Obdo V 71/2003 z 28. 4. 2004 rozsudok odvolacieho súdu č. 2 Obo 163/2000 z 3. 10. 2001 zrušil.

V ďalšom konaní odvolací senát Najvyššieho súdu SR vydal rozsudok č. 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004 ktorým zmenil I. stupňový rozsudok tak, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi 10,000,000.- Sk, pričom k uspokojeniu tejto pohľadávky je žalobca oprávnený domáhať sa z výťažku podielu predaja nehnuteľností, na ktoré bolo zriadené záložné právo zmluvou z 27. 9. 1993 č. 64/93/Si, na nehnuteľnosti v kat. území P., na liste vlastníctva 7182. Voči sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 potvrdil. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal“.

Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej bol zmenený prvostupňový rozsudok, dovolanie, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006 (ďalej aj „dovolací rozsudok“) odmietol ako neprípustné. Neprípustnosť dovolania najvyšší súd odôvodnil tým, že sťažovateľ nebol rozsudkom sp. zn. 2 Obo 118/04 dotknutý na svojich právach, a preto na podanie dovolania nie je oprávnený.

Samotná skutočnosť, že nebol odsúdený na povinnosť zaplatiť žalobcovi vymáhanú sumu podľa názoru sťažovateľa, neznamená, že jeho práva porušené neboli. Ich porušenie vidí v tom, že „... súd prisúdil žalobcovi oprávnenie domáhať sa zaplata 10,000,000.- Sk z výťažku podielu predaja nehnuteľností, ktorých je sťažovateľ z 1/2 spoluvlastníkom bez toho, aby sťažovateľ mohol o založení spoločnej veci rozhodovať a bez toho, aby mohol rozhodovať o tom, či táto vec má alebo nemá byť predmetom predaja v prospech iných...“.

Sťažovateľ považuje toto rozhodnutie za diskriminačné vzhľadom na to, že dovolací súd „... bez spravodlivého prihliadnutia k obsahu jeho dovolania, dovolanie sťažovateľa odmietol. Dovolací súd porušil hore uvedené práva sťažovateľa tým, že dovolanie sťažovateľa spravodlivo neprejednal a nezaoberal sa namietaným porušením práv

sťažovateľa ani hmotnoprávnymi dôvodmi, ktoré sťažovateľ vo svojom dovolaní uviedol a riadne odôvodnil“.

Ako diskriminačný hodnotí sťažovateľ aj výklad zákona zo strany najvyššieho súdu, ktorý považuje za platnú dohodu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade (bratom sťažovateľa), na základe ktorej sa má pohľadávka žalobcu uspokojiť predajom založených nehnuteľností, „... *hoci touto dohodou došlo bez vedomia sťažovateľa k zásahu do jeho vlastníckeho práva s predmetnou vecou nakladať a strpieť ťarchu (záložné právo), čo je v rozpore s čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy“.* V súvislosti s tým poukazuje sťažovateľ na rozpor záverov najvyššieho súdu v dovolacom rozsudku s jeho predchádzajúcimi rozhodnutiami.

So závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a považuje ich za porušenie svojich označených práv zaručených v ústave, dohovore a medzinárodnom pakte, a žiada, aby mu ústavný súd poskytol ochranu jeho v sťažnosti označených práv. V nadväznosti na to sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd preskúmal všetky rozsudky najvyššieho súdu v tejto veci, ako aj konania, ktoré im predchádzali. Zároveň „... *žiada Ústavný súd, aby preskúmal postup všeobecných súdov, pre ktorý sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie 3 Cb 840/97-135 z 13. 6. 2000 ktorým Krajský súd v Prešove rozhodol o návrhu sťažovateľa na opravu odôvodnenia 1. stupňového rozsudku“.*

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 1 Obdo V 7/2005 z 24. 3. 2006 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti pred nestranným súdom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na účinný právny prostriedok nápravy, zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na rovnosť pred súdom, na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie, zaručené v čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, jeho právo na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie, zaručené v čl. 2 ods. 3 písm. a), b), c)

Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, v spojení s porušením čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004 bolo porušené vlastnícke právo sťažovateľa, zaručené v čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy SR, právo sťažovateľa na pokojné užívanie svojho majetku, zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na sťažovateľa na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti pred nestranným súdom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na účinný právny prostriedok nápravy, zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na rovnosť pred súdom, na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie, zaručené v čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, jeho právo na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie, zaručené v čl. 2 ods. 3 písm. a), b), c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, v spojení s porušením čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Postupom Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu SR, pre ktorý sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove 3 Cb 840/97-135 z 13. 6. 2000, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti pred nestranným súdom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na účinný právny prostriedok nápravy, zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a jeho právo na rovnosť pred súdom, na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie zaručené v čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, jeho právo na účinnú právnu ochranu, jej poskytnutie a presadenie, zaručené v čl. 2 ods. 3 písm. a), b), c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, v spojení s čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 1 Obdo V 7/2005 z 24. 3. 2006 v časti o odmietnutí dovolania sťažovateľa a rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004

v časti, v ktorej zmenil I. stupňový rozsudok a v časti o náhrade trov konania sa podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy zrušuje a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. sa vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy a podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10,000,000.- slovenských korún, ktoré mu je povinný vyplatiť Najvyšší súd SR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume, ktorá bude vyčíslená, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. M. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Nadväzne na sťažnosť sťažovateľa bolo 7. júla 2006 ústavnému súdu doručené jeho ďalšie podanie označené ako „Návrh na vydanie dočasného opatrenia“. Poukazujúc na skutkový stav uvedený v sťažnosti sa sťažovateľ zmieňuje o tom, že mu Exekútorský úrad Mgr. M. Z., M. (ďalej len „exekútorský úrad“), zaslal „... upovedomenie o začatí exekúcie Ex 44/2006-18 zo dňa 17. 2. 2006 na základe rozsudku Krajského súdu v Prešove 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 a rozsudkov Najvyššieho súdu SR 2 Obo 163/2000 (2 Obo 262/2001) z 3. 10. 2001, Obdo V 71/2003 z 28. 4. 2004 a 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004“. Po upovedomení o začatí exekúcie zaslal exekútorský úrad sťažovateľovi exekučný príkaz predajom nehnuteľností č. Ex 44/2006-59 z 25. mája 2006 na základe uvedených právoplatných rozhodnutí.

Sťažovateľ považuje uvedenú exekúciu za zásah do jeho základných práv zaručených ústavou, ako aj práv zaručených dohovorom a medzinárodným paktom, a navrhol, aby ústavný súd vydal toto dočasné opatrenie:

„Exekútorskému úradu M. Mgr. M. Z. ukladá zdržať sa dočasne výkonu exekúcie Ex 44/2006 vykonávaním právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove č. 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004, ktorú sťažovateľ podal Ústavnému súdu dňa 4. 7. 2006 (Rvp 1077/06).

Odkladá vykonateľnosť Exekučného príkazu predajom nehnuteľností č. Ex 44/2006-59 z 25 .5. 2006 až do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004, ktorú sťažovateľ podal Ústavnému súdu dňa 4. 7. 2006 (Rvp 1077/06).

Spoločnosti K., s. r. o., K., ukladá, aby sa dočasne zdržala oprávnenia priznaného žalobcovi právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 zo dňa 29. 9. 2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004, ktorú sťažovateľ podal Ústavnému súdu dňa 4. 7. 2006 (Rvp 1077/06).“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa označených v I. bode písm. a) tohto uznesenia rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006

Predmetom sťažnosti je okrem iného tvrdené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c), čl. 5 ods. 1, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu v spojení s čl. 17 dohovoru a čl. 1 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené v čl. 6 ods. 1 dohovoru pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (a v danom kontexte aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi

ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej základom je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý bol v podstate odôvodnený nasledovne:

„Podľa ustanovenia § 151a ods. 1 Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že v prípade ich riadneho a včasného nesplnenia, je záložný veriteľ oprávnený domáhať sa uspokojenia zo založenej veci, záložné právo sa vzťahuje na záloh, jeho príslušenstvo a prírastky, ale z plodov len tie, ktoré nie sú oddelené.

Citované ustanovenie umožňuje veriteľovi v prípade, ak dlžník nesplní svoj záväzok riadne a včas, uspokojiť svoju pohľadávku vrátane jej príslušenstva z predmetu záložného práva, t. j. zo zálohu.

Predmetom dovolacieho konania je žalobcom uplatnené právo na zaplatenie dlhu 10 000 000 Sk z výťažku z predaja nehnuteľností, na ktoré bolo zriadené záložné právo záložnou zmluvou z 27. septembra 1993, č. k. 64/93/Si.

Žalovaní 1) a 2) v priebehu celého konania popierali platnosť predmetnej záložnej zmluvy tým, že založené nehnuteľnosti sú v spoluvlastníctve žalovaných, pričom zmluvu podpísal len jeden z nich, a to žalovaný 1). Určenie neplatnosti záložnej zmluvy z 27. septembra 1993, č. k. 64/93/Si, bolo predmetom sporu vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6 Cb 296/00, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, vo svojom rozhodnutí určil neplatnosť predmetnej záložnej zmluvy v časti, ktorá sa týka vlastníckeho práva založenej nehnuteľnosti RNDr. I. Z. v pomere jednej polovice k nehnuteľnosti zapísanej v záložnej zmluve a doplnku ku záložnej zmluve. V napadnutom rozhodnutí odvolací súd v časti, ktorou rozhodoval o povinnosti žalovaného RNDr. I. Z. [v tomto konaní žalovaného 2)], len poukázal na vyššie uvedené rozhodnutie, závery ktoré si v celom rozsahu osvojil.

Vo vzťahu k žalovanému 1) žalobe vyhovel. Dovolací súd sa stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, že záložná zmluva, týkajúca sa vlastníckeho práva založenej nehnuteľnosti žalovaného 1), je platná. Námietke žalovaného 1), vyslovenej v dovolaní, že predmetná zmluva nebola uzavretá v súlade so zákonom, nebolo možné vyhovieť, lebo na zriadenie záložného práva k spoluvlastníckemu podielu na veci netreba súhlas ďalšieho spoluvlastníka, nakoľko nejde o prípad hospodárenia so spoločnou vecou v zmysle ust. § 139 ods. 2 Obč. zákonníka.

Platná je aj dohoda uzavretá medzi záložným veriteľom - žalobcom a žalovaným 1) v bode 8. zmluvy, že sa záložný veriteľ v prípade, ak nebude jeho pohľadávka z úverovej zmluvy celkom alebo sčasti uspokojená, uspokojí si ju predajom založených nehnuteľností.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k žalovanému 1) je správne, a preto dovolanie podľa § 243b ods. 1 zamietol.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie aj žalovaný 2).

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a je prípustné len voči zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. Na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je oprávnený ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach.

Z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Prešove rozsudkom z 24. februára 1999 žalobu v celom rozsahu zamietol a odvolací súd napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému 2) potvrdil. Žalovaný 2) rozhodnutím odvolacieho súdu preto nebol dotknutý na svojich právach a tým nie je osobou oprávnenou na podanie mimoriadneho opravného prostriedku. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 2) podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietol.“

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti takýto návrh podať, právomoci o ňom konať

a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobne platí aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 (ako odvolacieho súdu) s odôvodnením, že sťažovateľ nebol rozhodnutím odvolacieho súdu (ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Cb 840/97 z 24. februára 1999, ktorým bola v celom rozsahu zamietnutá žaloba)

dotknutý na svojich právach, a preto nie je osobou oprávnenou na podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľa za neprípustné, a vyporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci, a preto ho ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd (ako už bolo uvedené) nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o vecnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným porušením práv sťažovateľa

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa čl. 13 dohovoru, podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), b) a c), čl. 5 ods. 1, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu v spojení s čl. 17 dohovoru a čl. 1 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že závery prijaté o neopodstatnenosti sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie sa v celom rozsahu vzťahujú aj na záver o neopodstatnenosti sťažnosti vo vzťahu k ďalším označeným právam, ktoré už preto nie je potrebné podrobnejšie odôvodňovať. Ak totiž najvyšší súd zjavne nemohol porušiť základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom nemožno uvažovať ani o príčinnej súvislosti medzi dovolacím rozsudkom a porušením predmetných práv sťažovateľa.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa označených v I. bode písm. b) a c) tohto uznesenia rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004, ako aj postupom krajského súdu a najvyššieho súdu v súvislosti s nedoručením uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Cb 840/97 z 13. júna 2000

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02,

IV. ÚS 42/06). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 a namietanému postupu krajského súdu a najvyššieho súdu, teda 16. novembra 2004. Vyplýva to zo súvisiaceho súdneho spisu krajského súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal, a to menovite z doložky právoplatnosti vyznačenej na predmetnom rozhodnutí.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 4. júla 2006, teda bez akýchkoľvek pochybností po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Pretože dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 bolo odmietnuté ako neprípustné, ústavný súd konštatuje, že dovolací rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 7/2005 z 24. marca 2006 o dovolaní sťažovateľa (ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 12. mája 2006) v danej veci nemohol založiť plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti z dôvodu, že podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nie je možné dovolanie považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie vo vzťahu k sťažovateľovi odmietnuté, z dôvodu jeho neprípustnosti treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva,

v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (I. ÚS 31/05).

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho nadobudlo právoplatnosť ešte pred tým, ako sa sťažovateľ obrátil neprípustným dovolaním na najvyšší súd, predmetná sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči tomuto rozhodnutiu ani voči postupom všeobecných súdov, ktoré predchádzali jeho prijatiu. Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nemožno z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (*mutatis mutandis* I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v zostávajúcej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (predovšetkým o jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia ústavným súdom) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Zohľadňujúc všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007